

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τα ψυχία της αγάπης.

Κάθε φορά που ο Χριστός επικοινωνεί με τους ανθρώπους, μια ανατροπή συμβαίνει στην ζωή τους. Ο κάθε διάλογος μαζί του είναι και μία αποκάλυψη. Υπάρχει όμως στην Αγία Γραφή καταγεγραμμένος ένας διάλογος που είναι συγκλονιστικός. Στα περίχωρα της Τιβεριάδος θαλάσσης, μια δυστυχισμένη γυναίκα της οποίας η κόρη είναι δαιμονισμένη, μαθαίνει ότι από τα μέρη της περνάει ο μεγάλος Διδάσκαλος. Η ελπίδα γεννιέται μέσα στην καρδιά της. Δεν χάνει την ευκαιρία και τρέχει να προλάβει τον Ιησού. Θέλει να τον παρακαλέσει να θεραπεύσει το παιδί της. Θέλει να βγάλει ο Χριστός τα δαιμόνια από τη κόρη της και να την ελευθερώσει. Αυτός είναι ο πόνος της δυστυχισμένης αυτής μάνας και αυτή η ελπίδα της.

Η γυναίκα πλησιάζει τον Χριστό. Του ζητά να παρέμβει θεραπευτικά, όπως κάνουν και τόσοι άλλοι που περιστοιχίζουν τον Ιησού. Όμως ο εύσπλαχνος Κύριος φαίνεται πως δεν ακούει την γυναίκα. Ο πόνος και η κραυγή της θλίψης της μητέρας αυτής μένουν αναπάντητα. Η γυναίκα, όμως επιμένει. Κραυγάζει μπροστά στο Χριστό, κι Εκείνος συνεχίζει την πορεία Του. Οι μαθητές Του αντιλαμβανόμενοι ότι κάτι συμβαίνει, προτρέπουν τον Ιησού να εισακούσει το αίτημά της, για να ησυχάσουν. Ο καρδιογνώστης όμως Κύριος, γνωρίζοντας τον πλούτο της καρδιάς της Χαναναίας ξεκινάει έναν διάλογο μαζί της πρωτόγνωρα ανατρεπτικό και αποκαλυπτικό. Στρέφεται για πρώτη φορά προς την γυναίκα και της λέγει «αποστολή μου είναι η διακονία των προβάτων του λαού μου Ισραήλ», γνωρίζοντας πως εκείνη δεν είναι ισραηλίτισσα και προχωράει ακόμη πιο πολύ, την δοκιμάζει ακόμη περισσότερο λέγοντάς της ότι δεν είναι σωστό να δώσει το ψωμί των παιδιών του, στα σκυλιά. Σκυλί την αποκαλεί ο Χριστός, αυτός που συγχώρησε τους σταυρωτές Του, αυτός που σαρκώθηκε από αγάπη, αυτός που θυσιάστηκε για μας. Αλλά αυτή δεν απογοητεύεται, δεν πειράζεται από τον εγωισμό, επιμένει να ζητά από τον Κύριο να θεραπεύσει το παιδί της, η αγάπη της για το παιδί της νικά την φαινόμενη προσβολή και μεγεθύνει στην καρδιά της την επιμονή. Σαν πληγωμένο κυνάριο η γυναίκα αυτή πέφτει στα πόδια του Χριστού παρακαλώντας Τον να ελεήσει τη κόρη της. «Κύριε, βοήθα με», λέγει.

Και ο Χριστός που αγαπάει όλον τον κόσμο, και που θέλει να αποκαλύψει με τον διάλογό του αυτό την ταπεινότητα της καρδιάς της γυναίκας και την μεγάλη αγάπη της, την αφήνει να ομολογήσει ότι είναι ένα σκυλάκι. Η γυναίκα ζητά πλέον από το Χριστό όχι όλον τον άρτο, ούτε κάποιο τμήμα του, μόνο λίγα ψίχουλα της αγάπης Του ζητάει. «Ναι», του λέγει η γυναίκα, «δεν είμαι άξια για το μεγάλο θαύμα Σου, ένα σκυλάκι είμαι ανάξιο, γι' αυτό σου ζητώ ένα μικρό για Σένα θαύμα, μα τόσο σημαντικό για μένα, λίγα ψίχουλα της αγάπης και του ελέους σου, γιατί ακόμη κι αυτά τα ασήμαντα και ανάξια σκυλάκια χορταίνουν από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων τους». Τι συγκλονιστική αλήθεια φράση. Τι ταπείνωση και τι μεγαλείο καρδιάς εκφράζει! Πόση πίστη και πόση βεβαία ελπίδα για την ανταπόκριση του Χριστού. Και Εκείνος βλέποντας τη μεγάλη της πίστη της λέει: «ω γυναίκα αληθινά μεγάλη είναι η πίστη σου, ας γίνει σύμφωνα με το θέλημα της αγάπης σου».

Σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας μας, η πίστη είναι πάντοτε συνδεδεμένη με τη ταπεινοφροσύνη και την αγάπη. Η πίστη και η ταπείνωση της γυναίκας αυτής γέννησαν το θαύμα. Η αναζήτηση και μόνο των ψιχίων της αγάπης του Χριστού ήταν αρκετή για να προκαλέσει το έλεος του Κυρίου. Τούτα τα ψίχουλα της αγάπης του Κυρίου ζηλωτικά και επίμονα ας ζητούμε και μείς, γνωρίζοντας ότι εξαιτίας των αμαρτιών μας είμαστε ανάξιοι της αγάπης του μεγάλου Θεού, όμως ας μην ξεχνούμε ότι πάντοτε θα υπάρχουν τα ψίχουλα την αγάπης που πέφτουν από το τραπέζι του θεού για να μας θρέψουν.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Φ.Ν.Θ.

Αρχιμ. Παύλος Κίτσος.-